

KALÁSZ LÁSZLÓ

## SZÉTSZÓRÓDNAK SZELEKBE

a gondolatok  
a gondokat áradó patak hígítja  
zuborog tartás formálódás nélkül  
a szó  
izzik ellágyul mire fölérne  
ami fölér is  
mindegyre sikongatóbb  
a gátlások gombócai  
gátat torlaszolnak a szónak  
a hordalék-iszonyatok  
zátonyát az elapadónak  
építik építik  
emelik egyre magasabbra  
a tavasz megint elmos  
patakba álmosító zivatarba  
semmi keménység  
csontjaim iszaposodnak  
elpuhult telem  
meg nem szilárdul többé  
megint egy tavasz egy nyár  
s talán egy ős s talán még egy tél  
nem edződöm a világhoz  
érceimet nem választja a víz ki  
nem csapódik fémem a salakokból  
kés ellen késsé nem bírom élesíteni

RÓNAY GYÖRGY

## KASSÁK

Sorra kidőlnek  
a nagy fák.

Ez a tölgy is kidőlt.

De mi ez az orgonabúgás  
holt koronája helyén?

Örök lombjai zúgnak  
emléke viharában.

## A VARÁZSLÓ HALÁLA

Füst Milán emlékének

Hát odalett a te éneked is,  
és végleg néma lett a régen hallgató!  
Elszunnyad végül minden dohogás,  
s a bölcsek szikár lámpafénye kialszik;  
minden jelenés semmivé hanyatlik,  
s átveszi birodalmát az öröklét.  
Száműzött lovasaid a hágón visszanéznek,  
búcsút int csontkezük, lemerülnek a völgybe,  
ó városok felé, hol szüntelen harang szól,  
s nem látni őket soha többet!

Így múlik minden. Denevérszárnyakon  
elszáll a vaksi lélek, kis vinnyogást se hallat.  
Banyák és baglyok éjszakája jön,  
s hordókon bőfögő bamba részegeké —

Aludj, Varázsló!

ISZLAI ZOLTÁN

## AZ ÚJ JÁTÉK

Lépj be, ez felnőtt ország.  
Felnőtték szigorúsága,  
szigorú országa.

Hagyd kint a játékaidat,  
játékaidat újra kell csinálni,  
újra kell kitalálni.

Megtalált keserűség,  
keserves kötelesség.  
Veszítsd el, ami megvan,  
dobd csak el, ami megvolt.

Újra ki kell találni,  
mert szörnyű, ha nem lenne,  
kellene, ha nem volna  
és nem lesz, hogyha nem kell.